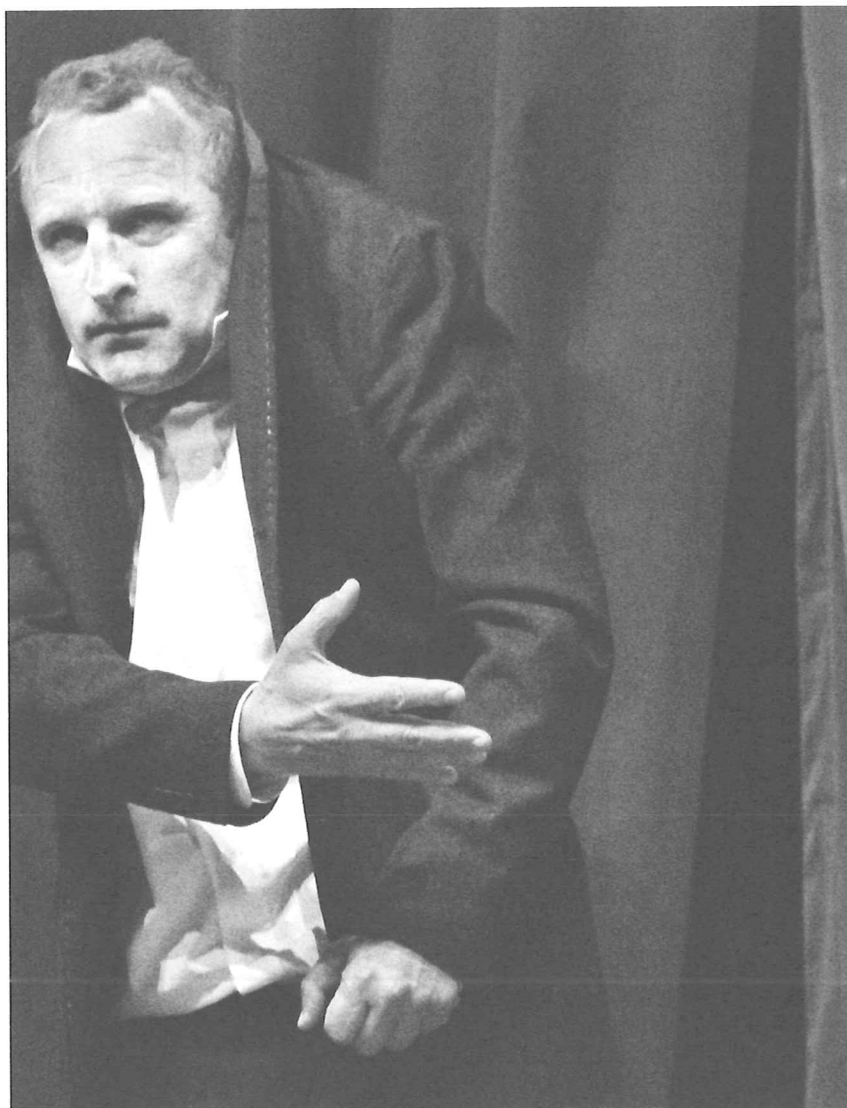

ter. Omdat we ons centrum niet meer kennen. Qua vormgeving blijft de zoektocht wel doorgaan, onder meer door het gebruik van video, maar spelmatig is het theater zeker niet geëvolueerd de laatste dertig jaar. Want de generatie van de jaren '80 is ontzettend beïnvloed geweest door de generatie van de jaren '70. Dat mogen we niet onderschatten. Wij hebben in de jaren '80 vrij direct succes gehad, maar wij zijn deels bewust, deels onbewust gevormd door Jan Joris Lamers, de generatie na het politiek theater, die terug artistiek is gaan denken. Jan Joris is voor mij de belangrijkste dramaturg in mijn carrière, samen met Jan Decorre. Zij hebben zich verzoend met de traditie. Terwijl ze niet traditioneel bezig waren. Jan Joris kent zijn theatergeschiedenis. Ik bedoel daarmee niet de theaterliteratuur, maar hoe men speelde, hoe een schouwburg gebouwd was, wat daar de gevolgen van waren, waarom men dan zo speelde.

We staan wat spelen betreft in het theater nog lang niet zo ver als schilderkunst, muziek of zelfs literatuur. In het begin wilden schilders bij de natuur geraken. Dat deden ze door de natuur te schilderen: landschappen, mensen, natuurlijkheid reproduceren. Op een bepaald moment was dat niet meer genoeg, en is men gaan schilderen om natuur te *worden*. Niet om het beeld, maar wel om het begrip 'natuur' te benaderen. En wij zijn in het theater nog altijd bezig met ons 'naturel'. Wij halen die abstractie nog niet. Theater is wat dat betreft één van de laagste kunsten, als het al een kunst is, omdat het direct moet geconsumeerd worden. Je kan in het theater niet zeggen, zoals in de schilderkunst: 'Ik begin het schilderij nu na twee jaar wel graag te zien.' Toen ik mijn eerste cd van Ligeti kocht, vond ik hem heel slecht. En nu is dat mijn vaste strijk-cd. Toneelspelen is zodanig in het 'nu' verankerd, dat we toch gebonden zijn aan het 'naturel'. Terwijl ik ernaar streef van de acteur een tekenaar te maken. Ik vind een getekende schets van Rembrandt duizendmaal beter herkenbaar dan een foto. Een foto is wel gelijk, maar draagt geen enkel wonder in zich. En toch spelen we te veel als fotografen, en niet als tekenaars. We zijn nog niet in staat om dingen weg te laten en alleen maar een streepje te trekken. We maken allemaal snapshots. En die kunnen weliswaar kwalitatief hoogstaand zijn, want er zijn ook goede fotografen. Nu ja, het zal ook nooit lukken, denk ik. Maar ik vind dat streven, ook voor mezelf, boeiend. Indien die constante er niet was, zou ik spelen heel saai vinden.

Emilia Galotti DE TIJD foto Patrick De Spiegelaere

ETCETERA Tot slot: wat is een goed acteur voor jou?

VANDERVOST Goede acteurs staan de psychologie van de toeschouwer toe, staan toe dat de toeschouwer zijn eigen invulling geeft aan wat hij ziet. Als toeschouwer voel je dan een openheid, generositeit. Je hebt de indruk dat je van de acteur in kwestie alles mag weten, dus ook wat hij niet wil zeggen. En vanaf het moment dat hij die openheid heeft, zie je meer wat hij niet zegt dan wat hij wel zegt. Want je mag het weten. Alleen zegt hij het niet, want het staat niet in zijn tekst. En dan zie je als toeschouwer duizend keer meer dan wat er te zien is, omdat jij als toeschouwer kijkt. Dat is jouw eigenschap, niet

Ik kan huilen bij de begrafenis van Lady Di, niet om wat daar gebeurt, ook niet eens om de herkenbaarheid, maar om mijn eigen verdriet. En omwille van het feit dat er een kader is, een moment ook, waarin dat verdriet